

Sygn. akt II Ka 859/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SR del. do SO Paweł Mądry SO Dariusz Pótorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2024 r.

sprawy **G. T.**

oskarżonego z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 61 § 1 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 18 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 195/23

I. wyrok uchyla i postępowanie umarza na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 kpk wobec przedawnienia karalności czynu,

II. stwierdza, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 859/23

UZASADNIENIE

G. T. oskarżony był o to, że jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe (...) G. T. doprowadził do podania nieprawdy w złożonej do Urzędu Skarbowego w G. w dniu 24.03.2007r. korekcie zeznania o wysokości osiągniętego dochodu i poniesionej straty za rok 2006, poprzez zaniżenie ceny przy sprzedaży samochodów dla niżej wymienionych odbiorców:

1. P. G. - f-ra nr (...) z dnia 14.03.2006r.,
2. U. B. - f-ra nr (...) z dnia 21.03.2006r.,
3. K. K. (1)- f-ra nr (...) z dnia 05.04.2006r.,

4. M. M. (1) - f-ra nr (...) z dnia 27.04.2006r.,
5. W. Ł. - f-ra nr (...) z dnia 27.04.2006r.,
6. C. K. - f-ra nr (...) z dnia 27.04.2006r.,
7. B. R. (1) - f-ra nr (...) z dnia 09.05.2006r.,
8. B. K. - f-ra nr (...) z dnia 14.05.2006r.,
9. R. S. - f-ra nr (...) z dnia 16.05.2006r.,
10. W. A. - f-ra nr (...) z dnia 20.05.2006r.,
11. K. J. (1) - f-ra nr (...) z dnia 26.05.2006r.,
12. C. M. - f-ra nr (...) z dnia 19.06.2006r.,
13. Z. L. - f-ra nr (...) z dnia 19.06.2006r.,
14. K. S. Z. - f-ra nr (...) z dnia 26.06.2006r.,
15. C. T. - f-ra nr (...) z dnia 03.07.2006r.,
16. T. P. - f-ra nr (...) z dnia 17.07.2006r.,
17. P. J. - f-ra nr (...) z dnia 17.07.2006r.,
18. K. M. (1) - f-ra nr (...) z dnia 17.07.2006r.,
19. S. M. - f-ra nr (...) z dnia 19.07.2006r.,
20. R. U. - f-ra nr (...) z dnia 20.07.2006r.,
21. R. M. - f-ra nr (...) z dnia 07.08.2006r.,
22. S. K. - f-ra nr (...) z dnia 18.08.2006r.,
23. Z. A. - f-ra nr (...) z dnia 22.08.2006r.,
24. R. B. - f-ra nr (...) z dnia 22.08.2006r.,
25. W. M. - f-ra nr (...) z dnia 23.08.2006r.,
26. Ż. J. - f-ra nr (...) z dnia 01.09.2006r.,
27. K. K. (3) - f-ra nr (...) z dnia 01.09.2006r.,
28. S. S. (2) - f-ra nr (...) z dnia 12.09.2006r.,
29. J. H. - f-ra nr (...) z dnia 13.09.2006r.,
30. J. I. - f-ra nr (...) z dnia 13.09.2006r.,
31. G. K. - f-ra nr (...) z dnia 13.09.2006r.,
32. C. J. - f-ra nr (...) z dnia 13.09.2006r.,

33. B. R. (2) - f-ra nr (...) z dnia 13.09.2006r.,
34. K. M. (2) - f-ra nr (...) z dnia 13.09.2006r.,
35. S. S. (3) - f-ra nr (...) z dnia 05.10.2006r.,
36. O. S. - f-ra nr (...) z dnia 05.10.2006r.,
37. P. D. - f-ra nr (...) z dnia 05.10.2006r.,
38. C. W. - f-ra nr (...) z dnia 13.10.2006r.,
39. T. Z. - f-ra nr (...) z dnia 25.10.2006r.,
40. F. P. - f-ra nr (...) z dnia 03.11.2006r.,
41. R. J. - f-ra nr (...) z dnia 08.11.2006r.,
42. C. Z. - f-ra nr (...) z dnia 08.11.2006r.,
43. M. B. - f-ra nr (...) z dnia 02.12.2006r.,
44. D. A. A. - f-ra nr (...) z dnia 05.12.2006r.,
45. K. J. (2) - f-ra nr (...) z dnia 06.12.2006r.,
46. S. R. - f-ra nr (...) z dnia 16.12.2006r.,
47. R. F. - f-ra nr (...) z dnia 18.12.2006r.
48. K. R. - f-ra nr (...) z dnia 21.12.2006r.,
49. B. A. - f-ra nr (...) z dnia 22.12.2006r.,
50. O. J. - f-ra nr (...) z dnia 29.12.2006r.,
51. M. S. - f-ra nr (...) z dnia 29.12.2006,
52. K. J. (3) - f-ra nr (...) z dnia 29.12.2006r.,

ponadto nabywcy z n/w faktur o nr (...) z dnia 30.10.2006r., i (...) z dnia 18.12.2006r. w rzeczywistości nie nabyli pojazdów w nich wymienionych tylko użyczyli sprzedającemu swoich danych osobowych, obroty osiągnięte przez G. T. ze sprzedaży samochodów zostały zaniżone, a wartości wykazane w wystawionych dla kontrahentów fakturach były niezgodne z rzeczywistością, czym spowodował uszczuplenie w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2006 w kwocie 658.449zł, co zostało ustalone na podstawie decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w W. nr (...) z dnia 25.02.2011r., czym naruszył art. 45 ust 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz.U. z 2000r., Nr 134, poz. 176 z późn. zm.),

- tj. o czyn z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 61 § 1 kks.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2023r. oskarżonego G. T. uznał za winnego popełnienia czynu z pkt I– ego a/o z tym, że zakwalifikował go z art. 56§ 1 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7§1 kks i za ten czyn z mocy art.56§1 kks w zw. z art. 7§2 k.k.s w zw. z art. 37§1 pkt. 2 kks w zw. z art. 23 § 1, 2 i 3 k.k.s. skazał oskarżonego na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość

stawki dziennej na 100 złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6.300 złotych tytułem opłat oraz kwotę 70 złotych tytułem wydatków.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego.

Obrońca oskarżonego – adw. M. K.:

- 1) na podstawie art. 444 kpk oraz art. 447 1 i 2 kpk zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego,
- 2) na podstawie art. 439 § 1 punkt 8 w zw. z art. 17 § 1 punkt 7 k.p.k. wyrokowi zarzucił, iż został wydany pomimo to, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone wydaniem wyroku skazującego w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy IV Wydział Karny w Lublinie w sprawie o sygnaturze IV K 146/12.
- 3) na podstawie art. 427§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 punkt 2 k.p.k, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, obrazę przepisów postępowania, to jest art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424§1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dowolną i powierzchowną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego oraz poprzez brak w skarżonym wyroku należytej prezentacji oceny materiału dowodowego wyrażające się:

3.1. pominięciem dowodów świadczących wprost o niewinności oskarżonego, w szczególności:

- zeznań świadków potwierdzających fakt nabycia samochodów za kwoty opisane w spornych fakturach VAT oraz zeznań świadków wprost świadczących o tym, że oskarżony G. T. nie miał żadnego faktycznego związku z konkretną transakcją sprzedaży ujętą w fakturach VAT wymienioną w akcie oskarżenia,
- wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego zakończonego skierowaniem do Sądu Okręgowego w Lublinie aktu oskarżenia w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Apelacyjną w Lublinie, sygn. akt Ap V Ds. 10/09/S przeciwko temu oskarżonemu oraz poprzez uniemożliwienie G. T. przedstawienia ich przed Sądem Rejonowym w Garwolinie mimo złożenia wniosku w tym zakresie.

3.2. uchybieniem zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego przy ocenie treści dokumentacji wytworzonej w toku postępowań podatkowych, w szczególności poprzez:

- oparcie rozstrzygnięcia o decyzję podatkową Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w W. nr (...) z dnia 25 lutego 2011 roku, która została uchylona i nie istnieje w obrocie prawnym,
- oparcie ustaleń dotyczących wysokości spłaty zaległości podatkowej o przeterminowane i nieaktualne dokumenty.

3.3. przyznaniem — wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego:

- treści dokumentów wytworzonych oraz ustaleń dokonanych w toku postępowania podatkowego innego znaczenia, niż ich faktyczne brzmienie,

co w rezultacie doprowadziło do błędnego ustalenia, iż oskarżony G. T. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

4) w dalszej kolejności - wobec ewentualnie odmiennego poglądu Sądu Odwoławczego, co do zarzutu określonego w punkcie 2 - działając na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 punkt 3 k.p.k., mający wpływ na treść wyroku, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez:

4.1. pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów, a w szczególności:

- oparcie rozstrzygnięcia o decyzję podatkową Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w W. nr (...) z dnia 25 lutego 2011 roku, która kolejno została uchylona i w ten sposób określenie uszczuplenia podatkowego na kwotę 658.449,00 złotych, podczas gdy w rzeczywistości zgodnie z decyzją Naczelnika (...) w W. z dnia 28 kwietnia 2017 roku, znak sprawy określono zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2016 na kwotę 433.731,00 złotych,
- pominięcie zeznań świadków, z treści których wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że wystawione faktury VAT są rzetelne i odpowiadają rzeczywistym transakcjom bądź pominięcie zeznań świadków, z treści których wynika, że to nie oskarżony G. T. dokonywał 3 z konkretnej transakcji udokumentowanej fakturą VAT ujętą w akcie oskarżenia bądź na podstawie których niesporne ustalenie stanu faktycznego możliwe nie jest,

4.2. ustalenie faktów, które nie wynikają z pozyskanych dowodów, a w szczególności, iż:

- G. T. działając z zamiarem bezpośrednim doprowadził do uszczuplenia w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 rok kwoty 658.449,00 złotych, podczas gdy w rzeczywistości do uszczuplenia takiego nie doprowadził,
- zaległości wynikające z decyzji w podatku dochodowym za 2006 rok wynosiła 417.283,00zł, a na poczet zaległości wpłynęła kwota 1.604,28 zł, podczas gdy w rzeczywistości wysokość zaległości wynosi 433.731,00 złote, a na poczet zaległości wpłynęła kwota 254.420,50 złotych,
- oskarżony przyznał się do czynów objętych aktem oskarżenia; podczas gdy w rzeczywistości w toku niniejszego postępowania oskarżony wyjaśnień nie składał,
- odwołanie oskarżonego od wydanej decyzji do Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w W. nie dotyczy czynów objętych aktem oskarżenia, podczas gdy w rzeczywistości odwołanie to wprost dotyczyło czynów objętych aktem oskarżenia,
- dobrowolna spłata przez oskarżonego należności publicznoprawnych przesądza o popełnieniu przestępstwa, podczas gdy w rzeczywistości dobrowolna spłata zaległości podatkowej nie stanowi dowodu winy oskarżonego,
- podjęte przez oskarżonego próby konsensualnego zakończenia postępowania wprost oznaczają, iż dopuścił się on popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, podczas gdy w rzeczywistości chęć zakończenia procesu w sposób ugodowy nie stanowi dowodu winy oskarżonego.

5) Jednocześnie — na podstawie art. 427§3 k.p.k. obrońca wniósł o przeprowadzenie dowodów z:

- informacji o spłacie zadłużenia z dnia 12 października 2023 roku wydanej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. celem wykazania wysokości rzeczywiście dobrowolnie dokonanej spłaty zadłużenia (dokument stanowi załącznik do apelacji),
- wszystkich protokołów wyjaśnień złożonych przez G. T. w toku postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną w Lublinie, sygn. akt Ap V Ds. 10/09/S oraz w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Lublinie, sygn. akt IV K 146/12 celem wykazania istnienia negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 S I punkt 7 k.p.k. oraz celem wykazania treści wyjaśnień oskarżonego, na które błędnie powołuje się Sąd Rejonowy w Garwolinie w skarżonym rozstrzygnięciu. W tym celu wnoszę o wystąpienie do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie oraz Sądu Okręgowego w Lublinie o przesłanie kopii tych protokołów;
- decyzji Naczelnika M. (...) w W. z dnia 28 kwietnia 2017 roku, znak sprawy UKS1495/WIP1/42/18/10/41/028 oraz dokumentów poprzedzających jej wydanie celem wykazania, że skarżony wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie oparty jest o nieistniejącą decyzję podatkową z dnia 25 lutego 2011 roku oraz celem wykazania, że zmiana zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez zastąpienie decyzji nieistniejącej inną jest działaniem niedopuszczalnym. W tym celu wnoszę o wystąpienie do Naczelnika M. (...) w W. o przesłanie tej decyzji

oraz dokumentów towarzyszących, to jest odwołania strony od decyzji z dnia 25 lutego 2011 roku, protokołu badania dokumentów, o ile był wytworzony, korespondencji pomiędzy organem a stroną, o ile była wytworzona, stanowiska organu, co do treści poszczególnych odwołań,

- wszystkich odwołań składanych przez stronę w związku z wydanymi decyzjami dotyczącymi uszczuplenia podatku dochodowego za rok 2006 celem wykazania, że nieprawidłowe jest ustalenie Sądu Rejonowego w Garwolinie, iż odwołania strony pozostawały bez związku z treścią aktu oskarżenia. W tym celu wnoszę o wystąpienie do właściwego urzędu skarbowego o przesłanie odwołań i dokumentacji towarzyszącej.

6) Na podstawie art. 449a k.p.k. obrońca wniósł o zwrot akt sprawy do Sądu Rejonowego w Garwolinie w celu uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego wyroku poprzez, między innymi, wskazanie na jakiej podstawie dokonano ustaleń wysokości uszczuplenia podatkowego, na jakiej podstawie zdekodowano postawę procesową oskarżonego, na jakiej podstawie ustalono wysokość spłaconych zaległości, dlaczego nie uwzględniono depozycji procesowych świadków, albowiem jest to niezbędne do prawidłowego wyrokowania w sprawie.

7) Mając na względzie powyższe okoliczności - działając na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 §1k.p.k. wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na istnienie negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17§1 punkt 7 k.p.k. bądź uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie z najdalej idącej ostrożności procesowej uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego adw. B. G. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez:

- pominięcie przy miarkowaniu kary faktu, że na dzień składania niniejszej apelacji oskarżony w całości uiścił pozostającą do spłaty kwotę należności głównej tj. kwotę 373.412 75 zł ,
- pominięcie przy miarkowaniu kary faktu, że na dzień składania niniejszej apelacji oskarżony spłacił łącznie kwotę 526 850,20 zł na poczet podatku dochodowego za 2006 rok ,
- oparcie rozstrzygnięcia o karze i określenie uszczuplenia dokonanego przez oskarżonego na kwotę 658.449 zł w sytuacji, gdy Sąd dokonał błędnego ustalenia w powyższym zakresie na podstawie decyzji nie będącej w obrocie prawnym, albowiem została ona uchylona decyzją określającą Naczelnika M. (...) W. na podstawie której ustalono zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2006 w kwocie 433.731 zł, a zatem niewątpliwie Sąd w zakresie kwoty uszczuplenia na podstawie której wymierzył karę popełnił oczywisty błąd faktyczny. Ta okoliczność miała niewątpliwą wpływ na wymiar kary albowiem oczywistym jest, że Sąd ustalając karę, zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, miał a przynajmniej powinien mieć na uwadze wysokość uszczuplenia w podatku dochodowym od osób fizycznych opisanego w sentencji zaskarżonego wyroku co doprowadziło do wymierzenia kary rażąco surowej, albowiem rzeczywiste uszczuplenie było o 225 000 złotych niższe aniżeli ustalił to Sąd I instancji wymierzając karę. Z treści wyroku wynika sposób jasny, że Sąd jako okoliczności obciążające przyjął „kwotę uszczuplonego podatku”, a zatem jeżeli Sąd nie orzekałby pozostając w błędnym przekonaniu, że kwota uszczuplenia wynosi 658.449 w sytuacji, gdy w rzeczywistości wynosiła ona 433.731 zł, to powinien wymierzyć karę niższą, jeżeli kluczową okolicznością obciążającą zdaniem Sądu był rozmiar kwoty uszczuplonej,
- nieuwzględnienie przy orzeczeniu o karze, jednej z podstawowych detektyw wymiaru kary określonej w art. 53 k.k., w postaci skruchy i zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, tj.:
- nieuwzględnienie w sposób dostateczny okoliczności, że oskarżony przyznał się do winy w zakresie czynu objętego aktem oskarżenia,
- nieuwzględnienie w żadnym wymiarze przy miarkowaniu kary i nieokreślenie tego okolicznością łagodzącą i jednocześnie uznanie, że „kwoty spłat należności publicznoprawnych są niewielkie” w sytuacji, gdy oskarżony

z kwoty uszczuplenia wynoszącej 433.731 zł do momentu wyrokowania dobrowolnie spłacił na rzecz Urzędu Skarbowego kwotę 153 437,50 zł,

- nieuwzględnienie w żadnym wymiarze przy miarkowaniu kary, że oskarżony w dalszym ciągu regularnie, dobrowolnie spłaca należność podatkową i w tym celu zawarł z Urzędem Skarbowym układ ratalny w ramach którego spłaca zaległości,
- nieuwzględnienie w żadnym wymiarze okoliczności, że oskarżony już na pierwszym terminie rozprawy wnosił o dobrowolne poddanie się karze a zatem zmierzał on od samego początku procesu do rozliczenia się z wymiarem sprawiedliwości i krytycznie odnosił się do popełnionego przez siebie czynu,
- nieuwzględnienie okoliczności, że oskarżony skazany na karę bezwzględnego pozbawienia wolności z przyczyn oczywistych zaprzestanie spłacania kwoty zaległości podatkowej przez co ten wyrok w sposób oczywisty i obiektywny uderza w interes Skarbu Państwa,
- uwzględnienie jako okoliczność obciążająca fakt, że oskarżony „co do zasady nie stawiał się na wyznaczonych terminach rozprawy” w sytuacji, gdy przecież to prawem, a nie obowiązkiem oskarżonego jest branie aktywnego udziału w rozprawie, a także w sytuacji, gdy na każdym bez wyjątku terminie rozprawy brał udział obrońca oskarżonego, a zatem udział oskarżonego był faktycznie zbędny, a także nieuwzględnienie okoliczności, że każda z nieobecności oskarżonego była w sposób należyty usprawiedliwiona i nie zmierzał on do przedłużania postępowania co potwierdza fakt, że już na pierwszym terminie rozprawy wnosił on o dobrowolne poddanie się karze a wcześniej przyznał się do winy co całkowicie zaprzecza twierdzeniu, że oskarżony swoim zachowaniem zmierzał do przedłużenia postępowania, a nadto Sąd nie uznał na podstawie art. 374 § 1 k.p.k. obecności oskarżonego na rozprawie za obowiązkową i nie wydał w tym zakresie żadnego zarządzenia, a zatem uznanie powyższego jako okoliczności przemawiającej za orzeczonym wymiarem i rodzajem kary, należy uznać za jednoznacznie błędne,
- nieuwzględnienie w sposób dostateczny faktu niekaralności oskarżonego - w chwili wyrokowania był osobą niekaraną. Sprzecznym zgodnie z przyjętymi standardami jest wymierzenie osobie dotychczas niekaranej, kary bezwzględnego pozbawienia wolności i to wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- niewzięcie w sposób dostateczny pod uwagę okoliczności, że oskarżony ma dobrą opinię z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego, wiedzie ustabilizowany tryb życia, nie jest osobą zdemoralizowaną,
- nieuwzględnienie przy miarkowaniu kary kwestii zaawansowanego wieku oskarżonego (56 lat) oraz odstępu czasowego jaki upłynął od momentu popełnienia przestępstwa -17 lat.

które to okoliczności w sposób jednoznaczny wskazują, że wymierzona kara jest rażąco niewspółmierna.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat.

Ponadto na mocy art. 449a kpk obrońca wniósł o zwrócenie Sądowi Rejonowemu akt sprawy celem uzupełnienia uzasadnienia albowiem w zaskarżonym wyroku nie wskazano:

- na jakiej podstawie Sąd dokonał ustalenia wysokości uszczuplenia podatku,
- na jakiej podstawie określono postawę procesową oskarżonego, która rzekomo miała zmierzać do przedłużenia postępowania w sytuacji, gdy oskarżony przyznał się do winy i chciał dobrowolnie poddać karze,
- na jakiej podstawie ustalono wysokość spłaconych wierzytelności, które to ustalenie poczyniono w sposób jednoznacznie błędny, albowiem te okoliczności są niezbędne dla prawidłowego wyrokowania w sprawie.

Pismem z dnia 9 stycznia 2024r. adw. M. K. na podstawie art. 393 §3 pkt 1 kpk wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 1 pkt 5 kpk wobec przedawnienia karalności.

A.. B. G. pismem z dnia 16 stycznia 2024r. na podstawie art. 17 §1 pkt 6 kpk wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu, które nastąpiło w dniu 1 stycznia 2024r. oraz skierowanie sprawy na posiedzenie w trybie art. 339 §3 pkt 1 kpk w celu rozważenia konieczności umorzenia postępowania.

W dniu 22 stycznia 2024 roku Prokurator Rejonowy w Garwolinie wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie celem umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu.

Nie kierowano sprawy na posiedzenie, bowiem wyznaczony został termin rozprawy odwoławczej, o którym strony zostały powiadomione.

Na rozprawie, oskarżony i jego obrońcy wnieśli o umorzenie postępowania z uwagi na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego i związane z nim przedawnienie karalności czynu. Podobne stanowisko zajął prokurator.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z art. 439§1 pkt 9 kpk wynika, że niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art.17§1 pkt 5, 6 i 8-11kpk. Taka okoliczność wystąpiła w niniejszej sprawie, bowiem nastąpiło przedawnienie karalności czynu. Zwrócił na to uwagę Sąd Rejonowy w Garwolinie w postanowieniu z dnia 24 lutego 2023 roku umarzając postępowanie w niniejszej sprawie i stwierdzając, że doszło do tego 1 stycznia 2022 roku. Prokurator zaskarżając powyższą decyzję powołał się i to skutecznie na art. 15 zzz¹ Ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 i innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz w okresie 6 miesięcy po ich odwołaniu, z którego wynikało, że w tym okresie nie biegnie przedawnienie karalności czynu. Sąd Okręgowy w Siedlcach postanowieniem z dnia 23 marca 2023 roku uchylając postanowienie i przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu w Garwolinie przeprowadził analizę przepisów oraz wydanych orzeczeń Sądu Najwyższego dot. tej kwestii i w konkluzji stwierdził, że z uwagi na treść art. 15 zzz¹ wyżej powołanej Ustawy do przedawnienia nie doszło.

Należy jednak uznać, że stan prawny został zmieniony wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2023 roku, który rozpoznając pytanie prawne Sądu Rejonowego w Jarosławiu orzekł, że art. 15 zzz¹ Ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19 i innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2023 poz.1327, ze zm.) jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Orzeczenie zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej 21 grudnia 2023 roku pod poz.2740.

Czyn G. T. prowadzącego działalność pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowe (...) miał być popełniony 24 marca 2007 roku i miał polegać na podaniu nieprawdy w złożonej do Urzędu Skarbowego w G. korekcie zeznania o wysokości osiągniętego dochodu i poniesionej straty za rok 2006, poprzez zaniżenie ceny przy sprzedaży samochodów dla wielu osób albo braku sprzedaży przy użyczeniu jedynie danych osobowych, co zostało ustalone Decyzją Dyrektora Kontroli Skarbowej w W. z dnia 25 lutego 2011 roku i naruszało art. 45 ust.6 Ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000, nr 134, poz. 176 z późn. zm.). W akcie oskarżenia w/w czyn był kwalifikowany z art.56§1 kks w zw. z art.61§1 kks. Zgodnie z art.44§1 pkt 2 kks karalność przestępstwa skarbowego przedawnia się z upływem lat 10, ale skoro czyn polegał na uszczupleniu należności za 2006 rok, to ma zastosowanie art. 44§2 kks. Karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności. Zgodnie zaś z §3 art. 44 kks bieg przedawnienia takiego przestępstwa rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności, czyli od 31 grudnia 2007 w przypadku G. T. i termin 5-letni - przedawnienie zobowiązania podatkowego wskazane w art.70§1 Ordynacji

Podatkowej - upłynąłby z dniem 31 grudnia 2011 roku, co oznacza, iż przedawnienie nastąpiłoby 1 stycznia 2012 roku. Skoro jednak w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie sprawcy, to karalność popełnionego przestępstwa ustaje z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu.

Uwzględniając wszystkie okoliczności dotyczące czynu i osoby sprawcy, przepisy o upływie okresów przedawnienia i wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2023 roku należało przyjąć, że przedawnienie czynu G. T. nastąpiło 1 stycznia 2022 roku. Mimo różnych zastrzeżeń do orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego i sędziów w nim orzekających, wyrok został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 21 grudnia 2023 roku, a zatem jest orzeczeniem obowiązującym.

Z tych względów, na podstawie art. 439 pkt 9 kpk w zw. z art.17 §1 pkt 6 kpk, art.632 pkt 2 kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.